

Hayatım Şiir Gibi III

– Mecit Aktürk · 28 Ağustos 2014

...

Tren sanki gitmiyor, âdeta kaçıyor
Görünmez bir el bize yolları açıyor.

Bir öğlen sığağında yorgun varınca gara
Hayretlere düşürdü gördüğümüz manzara.

İnat edip de şayet tutmasaydım elinden
Kolayca kaybolurdum akan insan selinden!

Belli ki tüm işlemler halledilmişti baştan
Ahşap bir ev almıştık İstanbul Beşiktaş'tan.

Semt değil bir efsane, futbolda bir isimdi
Duvarımı süsleyen, gurur veren resimdi.

En eski takımıydı dünyanın incisinin
Tam on üç kez adıydı ligin birincisinin.

Yaza güneş yakışır, zemherî, ayaza kar
Sağlıklı vücutta kan siyah ve beyaz akar!

İstemedim son verip haklı methiyemize
Devam edelim dostlar hayat hikâyemize;

Babamdı, zarureten şehire ilk alışan
Onbeş nüfus içinde tek iş bulan, çalışan.

inşaatta kalfaydı, çok didiniyordu ama
Sökük fazla olunca kapatmıyordu yama.

Bir kaynana dört gelin ve daracık bir saha
Güneş dahi ürkerek doğar idi sabaha.

Alnımızın akıyla çıksak da her "savaş"tan
Çok geçmeden sürüldük, ayrıldık Beşiktaş'tan.

Hafızamda dün gibi kirada geçen günler
Izdırap ile dolu hüznün veren sürgünler...

Ucuza arsa bulup varoşlarında kentin
Bir gecekonduyu yaptık, sakini olduk semtin.

Artık yuvamız vardı; sadece bize ait
Yoksul lâkin mutluyduk; Yaradan buna şahit.

Daha sekiz yaşında öğrendim tersi, düzü
Pek içten gülmüyordu henüz bahtımın yüzü.

Ülkemin de durumu bizden iyi değildi
İMeFe'ye boynumuz o günlerde eğildi.

Musluklar "tıs"ladıkca su taşırdık çeşmeden
Kolay mıydı getirmek hiç çamura düşmeden.

Çok şey karaborsaydı; çay, şeker, aygaz tüpü
Milletçe kuyruktaydık, milletçe sinir küpü.

Yağ çekerdik bakkala, iki kalıp yağ için
Mukadderat sanırdık; sormazdık neden, niçin?

Tek derdim derslerimdi, Futbol ise tek hobim
Dört kardeşlik "önceden", biri kız, biri abim.

Yüzünü görmesem de, geçmek olmaz anmadan
Bir abim vefat etmiş henüz isim konmadan.

Şüphe etmem kaderden, sormam "onun işi mi?"
Bu yıl toprağa verdim kalan üç kardeşimi.

Kanatmamak adına yüreğin yarasını
Hızlı adımlar ile geçelim burasını...

Birgün baktım babamın başı öne eğilmiş
Dedi "evlat İstanbul meğer cennet değilmiş."

Çok geçmeden anladım hüznünün sebebini
Yuvamızı yaparken borç delmisti cebini.

Izdırap had safhada iş arayanlar çoktu
Yurt dışına gitmekten başka çaresi yoktu.

Vize çabuk çıkınca ne hayaller kurmuştuk
Ok atan çoktu lâkin, hedefi biz vürmuştuk.

Doldurup umutları eskice bir valize
Gözyaşları içinde veda etmişti bize.

Ayrılığın adresi Sirkeci'nin garıydı,
Trenden geri kalan bir hüzün rüzgârıydı.

Gurbetin manâsını ben o gün anlamıştım
Kimseye göstermeden, gizlice ağlamıştım.

Onu bizden ayıran aş-ekmek parasıydı
Yüreğimizi yakan bir hicrân yarasıydı.

O'na sürgündü hayat, bize zehirdi yemek
Demek böyleymiş meğer, ağlarken gülümsemek.

Üç beş kuruş artırıp hemen dönmekti gâye
Farklı bir şekil aldı bu hüzünlü hikâye;

...

Mecit AKTÜRK